

aztán a forgás, a test tengelyének kibillenése,
 facsarodása, és a tollazat, ahogy csapzottá válik,
 nem utolsósorban a mi kétségbeesett igyekezetünktől,
 hogy akkor legalább vizet, vizet... s ígérkezik
 a rongycsomóvá válás. De nem, Tigi, nem, ezt mondhatom,
 nagyon szép kis hím stiglicet sejtető lényed fizikai valója
 rendes, egész madárrá merevült, vagy azt se, csak
 rám néztél még egyszer, ott az éjszakai szőnyegen,
 napok óta egyre kisebbedő szemed két golyójából,
 kinéztél rám, vagy nem rám, s előttünk ott volt
 az olcsó és gyors sajtótelek könyve. Hát kár; a világ
 legegyszerűbb dolga, tulajdonképp, életben maradni,
 ahol szívesen látják az embert, ahol otthon van – no,
 persze, ahol. De, jelzem, neked ez meglett volna. Megyek,
 s elhantolandó dobozkoporsód mellé a már koppenhágai
 utazásomhoz vett sajtóból levágok pár szeletet, elaprítom,
 hadd eszegessék kinti társaid mindjárt most hajnalban.
 Aztán bedugom lábam a strandpapucsba, neve most már:
 A Helsingőri Pánt. Vagy ahogy az olcsó, gyors sajtótelek
 könyvére állva is körülnéztél! Bár akkor már tartásod
 nem volt az az első-napi délceg; hanem hát mennyi jót
 ígértél, és mennyire nem lehetett itt épp megtartani
 semmit. Miért, miért; és a sajtótelek drágulnak stb. *(Folyt. köv.)*

Sziveri János

RÁKROMÁNC

Löttyedt s kimustrált here,
 mért űzöd el fiadat?
 Léted nem egyéb – hírlík –,
 csak ami fejekből kimaradt.
 Ha voltál is, korán s hiába,
 tanú rá nem él ma már.
 Szerencsétlen és elveszett
 aki a tegnagra vár.

Mint napon a szalonnabőr,
 aszik cserepes ajkam.
 Akárha lepke volna lenge
 érintésed rajtam.

Szeretnék még kialkudni
magamnak valami szépet:
elviselnem bár lehetne
a gyötrő testiséget.

Fáradunk már, de a kopár
angyalhadak egyre késnek.
Az út pora megannyi gyöngy –
ára van a szenvedésnek.
Anyagom kór irtja, fúrja,
s eljut némely cifra ágyig.
Hol hagyta tiszta, ép eszét,
aki zsarnokságra vágyik?

Félelmünk szuvas foga koccan,
fejemet álomra lehajtom.
Téli vajban csőcselék neszez.
A hiány az egyetlen tulajdon –
őt még istene gyúrta, én
lám hamisítvány vagyok.
Magam helyén, ha eltűnök tán,
alig picinyke úrt hagyok.

S imhol a kékben lépkedek.
Szárnyait a bűn lebontja,
sajog a puha, míves hártya.
Halállal él, aki *azt* kimondja.
A bomlás hideg kabátja lazul,
nem fog rajta bénító átok,
s mert bizakodik – ellenáll.
Szerveim, számítok rátok!

Király és szolga elpihen,
megosztva ím a fölös ég.
A bokrok sáros homlokát
lehúzza önző büszkeség.
Békében hagyjatok engemet –
arcom, mint összegyűrt kártya.
Fáradt lábnyomát a szél
a sűrű estébe mártja.

VÁGÓHÍD UTCA

Kedvünk volna csak érvénytelen *vagyon*.
 Úgy, hogy hihetnők: jó, megfelel.
 Tapadtunk bizalmas pontnál,
 majd minket tapodtak,
 mert akadt valami bajunk.
 (Nem velük, akkor még csak *úgy!*)
 Kaparóddz, vakaróddz –
 mint ilyenkor szokás –,
 ha tudsz hirtelen cselekedni.
 Persze, másnak se jó – nekünk se jó így.
 Ahonnan jöttünk, ott születtünk.
 Onnan kergettek. Onnan el.
 Tanakodtak, kellünk-e még, s mint át-
 hatóan látható: nem.
 „Jó, hogy már nincsen, s most meg-
 tartsam, hogy legyen?”
 A dilemma ép elmére vall. Noha
 úgy tűnik, elmérve van.
Mit tesz, lám, a többes szám!
 Pedig hát tőlünk félni, még ha reális,
 akkor is, ugyan...
 Szóval, arra játszottunk rá, amire
 ráláttunk, s volt mit,
 bárhová lestünk: a baj bajba ért.
 Fagyatkoztunk esetenül.
 Igen hánytató volt a látvány,
 ügyesen hágva át a jó ízlés határán.
 Kegyelmiünk réges-rég veszve már,
 oda a bizakodás, a békesség is oda lett.
 Üres széksorok maradtak,
 mint záróra után
 valamely sápadt lebujsban.
 Néhány tevő-vevő rakosgatja csak
 a *feladott* koszos kellékeket,
 s ők 12-en, akik még maradnak.
 A kampót gallérjukba akasztja
 a béketűrés, meg ha ott senki
 nem lesz, akkor ki –
 csak az űr.
 A veszély nem forog fenn.
 Nagyobb baj az, olyanok fészkelnek a kakasülön,
 akiknek jószerint menniük kéne.

Mi meg szépreményű utcákat bolyongunk teli.
Megmozgatva fájdalmas tájainkat.
De egyre megye...
S mégis egyre csak fenekedünk.
Nem várnak minket, hát minek keressenek?
Kinek szeressenek?
Jövünk-megyünk, gondolkodó húsok.
Rovarok, növények... algák bár lehetnének.
S ha akadna olyféle neves utca,
amint ez is – csak hal álom –, nevében
megszül újra minket, megszüntet
minden bizodalmat.
Kérdőre von, vagyunk-e még?
Ez is csak év, akár a tavalyi,
s a többi szűk esztendő.
Azt hinnők néha már, befellegzett
minekünk. De mégsem.
Az utca, mely felé haladunk – hátrányosan
bizakodva –: okot
nyugalomra nem ad.
És újabb kétségek születnek arról,
helyes-e az útirányunk?
Nem jó ez így,
mondom *én* tinéktek.

Kertész Imre

1984-EM

Naplórészlet

Január. Behavazott Szigliget. Séta közben találkozás L.-val. A maga merev módján elpanaszolja, hogy nincs gyereke. Kb. 65 éves. „Nem a kontinuitás”, mondja. „Azt is tudom, hogy mennyi rizikóval jár”, fontolgatta. Az érzelmi elmeszesedéstől fél. – A motívumot felhasználni.

Ortega antropológiája. Az ember „egyáltalán nem dolog”, hanem „dráma”, vagyis történés. Az individuális „feladat”. De Ortégánál: a feladat nem választható, mint-hogy a választás elkerülhetetlen. Egyszersmind az individualitás kétséges mivolta: a tigris mindig az első tigris, mondja; ám az ember sosem Ádám, az első ember, hiszen struktúrába születünk, amelyen a múlt uralkodik.